

ejendomme og Haandværkerejeendomme, i mange Tilfælde lidt under Krigen og hører ikke til dem, der har profiteret.

Jeg hørte med nogen Forbavselse den højtærede Finansminister udtale Tanken om muligvis at sætte Promillen op, men heldigvis tilføjede han umiddelbart efter, at han troede ikke, det kunde nytte noget at fremsætte Forslag derom. Det tror jeg visselig heller ikke; den Tanke vil neppe have nogen Fremtid, i hvert Fald ikke i dette Ting ved nærværende Lejlighed.

Finansministeren (Brandes): Til den ærede sidste Taler (N. Neergaard) vil jeg sige, at jeg er villig til at tage under Overvejelse, hvorvidt man kan forøge Fradraget fra 2,500 til 3,000 Kr. — jeg tror heller ikke, mine tidligere Bemærkninger i og for sig strider derimod. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem saa vilde tage under velvillig Overvejelse, hvorvidt man i det hele og særligt for et enkelt Aar som det kommende kunde have sat Promillen noget op og derved dækket Statens Udgifter ved den Ejendomsskyldvurdering, jeg haaber bliver vedtaget i den høje Rigsdag.

Det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) havde ganske Ret i, hvad han stærkt fremhævede, at naar man overhovedet gik til et saadant Lovforslag nu og saa bort fra, at det medførte Forøgelse i Skattebyrden for mange, ja for de aller fleste, var det, fordi Staten i høj Grad trængte til Indtægt. Da jeg for to Aar siden havde den Ære at fremsætte et lignende Lovforslag her, rejste der sig fra mange Sider, ogsaa fra mit eget Partis Side, stærke Indvendinger i og for sig mod et saadant Forslag, fordi man sagde, at det i Virkeligheden var et nyt Skatteforslag. Jeg imødegik straks denne Betragtning, og man kan heller ikke sige, at det, at man foreslaar at indskrænke Tidsfristen for en Vurdering til Ejendomsskyld, er det samme som at fremsætte et nyt Skattelovforslag. Det hele, der skete den Gang, og det hele, der sker nu, er kun dette, at man faar gjort den gældende Lov retfærdigere virkende, saaledes at den virkelig rammer det, som det er Meningen, den skal ramme. Nu er der større Enighed her i den høje Rigsdag, forekommer det mig, om, at man maa gaa til en ny Vurdering, fordi det gælder om at skaffe Staten forøgede Indtægter. Jeg har selv fremhævet, ligesom det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) nu nævnedes det, at det ikke alene drejer sig om den direkte Skat, som

Staten faar ved selve den nye Vurdering og den dermed forøgede Ejendomsskyld, men ogsaa den indirekte Indtægt, der kommer frem derved, at denne Ejendomsskyld lægges til Grund for andre Afgifters og Skatters Beregning.

Det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) polemiserede vel egentlig mod det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds, han mente egentlig, at hans Partis Ordfører ikke fuldstændig havde udtrykt hans Tanke. Han var mindre velfornøjet med, at der overhovedet var fremsat et saadant Lovforslag, mere utilfreds med, at man nu skulde lægge en saadan Skattebyrde, som Lovforslaget ganske sikkert vil medføre, paa Skatteyderne. Det ærede Medlem sagde netop dette, at hvis der ikke var en særlig Omstændighed til Stede, nemlig Krigen og de dermed forøgede Udgifter for Staten, vilde han nære store Betæneligheder ved at gaa med til Lovforslaget. De enkelte Indvendinger, som det ærede Medlem dernæst gjorde, ramte netop det, som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds allerede ved Finanslovbehandlingen havde gjort sig til Talsmand for, nemlig de kortere Tidsfrister mellem Vurderingerne. Jeg havde nævnt, at man kunde gaa fra 5 til 4 Aar. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds nævnedes 3-aarige Perioder, saaledes som det ogsaa var omtalt baade af Landstingsmand Dalsgaard og et, maaske to Medlemmer af Tinget her allerede 1913, og som tillige Overskyldraadet har gjort sig til Talsmand for. Det ærede Medlem fra Ribe var ikke meget stærkt stemt derfor; han vilde vel egentlig hellere have fastholdt de 5-aarige Vurderinger. Jeg tror dog, ligesom det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds, at naar vi nu foretager en Vurdering i 1916, er der al Grund til ogsaa at foretage en i 1919, for at man behørigt kan faa undersøgt, om virkelig Ejendomsværdierne er faldet.

Dernæst var det ærede Medlem lidt fornøjet med den Bestemmelse, der findes i Ejendomsskyldloven, at man vurderer Ejendommene efter deres Værdi i Handel og Vandel, det vil sige efter deres Handelsværdi. Han mente, der maatte tages et skønsomt Hensyn til andre Omstændigheder. Jeg maa dertil sige, at ihvorvel Ejendommenes Salgspris, deres Værdi som Handelsgenstand, særlig fremhæves i Loven om Ejendomsskyld, vil der blive og er der fra de vurderende Myndigheders Side altid taget Hensyn til andre Omstændigheder. Med Hensyn til